

ENVELLIR A URGÈNCIES

Mercè Fayos Pérez.

Infermera del Servei d'Urgències Parc Tauli Sabadell Hospital Universitari.

Data recepció: 15.10.2018

Data acceptació: 30.10.2018

Mail: mfaype@gmail.com

Lloc de treball: Parc Taulí Sabadell Hospital Universitari

Forma citació: Fayos M. *Envellir a Urgències*. ReMUE.c@t 2018;5(1):3

A mesura que s'anava apropant el final de la meua vida laboral, degut a que la jubilació m'anava trepitjant els talons, em preguntava: Com serà el meu últim dia de treball al Servei d'Urgències després de tota una vida treballant-hi? I m'envoltava una barreja d'alegria per començar una nova etapa de la vida i, a la vegada, de tristor per deixar tota una vida dedicada a cuidar persones malaltes. Havia de deixar l'ofici que havia escollit quan tenia tan sols 16 anys.

Els meus inicis van ser molt durs, però molt. La medicina estava en un estat molt precari: manca de recursos, tot s'aprofitava, poc personal,... Érem infermeres amb vestit, davantal i còfia per molt rar que ara sembli. A més, moria molta gent de patologies poc importants.

Envellir a urgències, si, si... així ha passat. En ocasions pensava que no ho podria aguantar. La duresa del meu ofici va anar continuant tot i la modernització de moltíssims procediments, aparells, molt bona formació dels professionals de tots els àmbits sanitaris, però el Servei d'Urgències és ple d'adversitats. He treballat amb manca de recursos, amb falta d'espais físics, d'intimitat i

d'organització perquè al Servei en sí, tot és imprevisible. La societat també ha canviat, és sempre el "ara mateix" i això quasi bé és impossible. Tot plegat va creant un estrès important.

He anat envellint a Urgències coneixent a molts companys, metges, infermeres, auxiliars, estudiants d'infermeria de les quals m'he ocupat de la seva formació, metges en formació i molts caps. Amb molts d'ells encara guardo una profunda amistat i ells també m'han vist envellir al Servei d'Urgències.

Quan era jove els pacients en lloc de cridar-me pel meu nom o bé simplement infermera, em deien "nena". Això no m'agradava gens. A mesura que anava passant el temps, em deien "senyora", i això era el signe més evident del fet que anava envellint sense adonar-me.

He envellit a Urgències procurant sempre fer bé la meua feina, superant una infinitat de barreres i fent molta, molta feina, però miro enrere i em dic: "HO HE SUPERAT".

Els primers dies de feina (1969)

El darrer dia de feina al Servei d'Urgències (2017).